Sygn. akt I CSK 239/17

POSTANOWIENIE

Dnia 18 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa G. K. i M. K.
przeciwko […] Towarzystwu Ubezpieczeń […] S.A. w W.
o zadośćuczynienie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w […]
z dnia 20 grudnia 2016 r., sygn. akt VI ACa […],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym. Ma przede wszystkim na celu – w interesie publicznym – ujednolicenie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie sporów precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla rozwoju prawa i judykatury sądowej. W związku z tym jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie, w którym skarżący powinien wskazać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398^9 § 1 k.p.c. i związku z tym istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Określone w art. 398^4 § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący w odrębnym wywodzie wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398^4 § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powodowie G. K. oraz M. K. wnieśli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w […] z dnia 20 grudnia 2016 r. oddalającego ich apelację od wyroku Sądu pierwszej instancji w zakresie, w jakim ten Sąd nie uwzględnił powództwa o zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę w związku ze śmiercią ich syna w wypadku komunikacyjnym, do którego doszło 28 kwietnia 2000 r. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance przewidzianej w art. 398^9 § 1 pkt 4 k.p.c. Zdaniem powodów skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona albowiem Sąd przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. uznał, że należy brać po uwagę upływ 15-u lat od śmierci osoby bliskiej w oderwaniu od przyczyn powstania takiego stanu rzeczy

i niezależnie od pozostałych skutków zdarzenia istniejących w chwili wyrokowania, co spowodowało zasądzenie rażąco zaniżonego zadośćuczynienia.

Oceniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej niezbędne jest odwołanie się do utrwalonego w judykaturze Sąd Najwyższego poglądu, że powołanie się przez podmiot wnoszący skargę kasacyjną na przesłankę zawartą w art. 398^9 § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje do przedstawienia wywodu prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej prima facie, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną (tak np. Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, nie publ.; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ.; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, nie publ.; z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, nie publ.; z dnia 20 czerwca 2007 r. II CSK 184/07, nie publ.; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, nie publ.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, nie publ.; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, nie publ.; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/ 07, nie publ.; z dnia z 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, nie publ.; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, nie publ.; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, nie publ. i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.).

Uzasadnienie wniosku powodów o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z tej przyczyny nie spełnia wskazanych wymagań. Wbrew twierdzeniom skargi, upływ czasu był tylko jedną z wielu okoliczności, które uwzględniły Sądy przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego. Istotna bowiem była także bezpowrotna utrata wsparcia, na jakie mogli liczyć rodzice ze strony zmarłego i to jedynego syna, która wywołała ciężkie konsekwencje psychiczne. Z drugiej strony trzeba mieć na względzie, że art. 448 k.c. w zw. z art. 23 i 24 k.c. pozostawia sądowi orzekającemu pewną swobodę jurysdykcyjną w przedmiocie określania odpowiedniej wysokości sumy przyznawanej tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, która w ramach kompensacyjnej funkcji zadośćuczynienia powinna obejmować zarówno bezpośrednie konsekwencje śmierci osoby bliskiej dla zdrowia

stanu zdrowia psychicznego poszkodowanych jak to, czy zaburzenia te miały trwały charakter. Z tych wszystkich względów nie ma uzasadnionych podstaw do stwierdzenia, iż skarga kasacyjna powodów jest oczywiście uzasadniona.

Wobec tego, że nie zachodzi wskazana przez powodów przesłanka opisana w art. 398^9 § 1 pkt 4 k.p.c. ani nie doszło do branej pod rozwagę z urzędu nieważności postępowania przed Sądem drugiej instancji, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398^9 § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

aw
aj